

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Uitspraak van de Klachtencommissie van het Vincent van Gogh te Venray zoals bedoeld in hoofdstuk 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (verder te noemen Wvggz).

Betreft de klacht van mevrouw XXXXXXXX, klachtnummer 21.013

Datum binnenkomst klacht: 16 februari 2021

Datum uitspraak klacht: 03 maart 2021

De klachtencommissie van Vincent van Gogh te Venray, heeft zich beraden over de klacht van mevrouw XXXXXXXX, geboren op XXXXXXXX, aan wie ten tijde van het indienen van de klacht op grond van een zorgmachtiging verplichte zorg werd verleend door het Vincent van Gogh. Mevrouw XXXXXXXX zal verder worden aangeduid als klaagster. Klaagster verblijft op de afdeling XXXXXXXXXXXXXXX te XXX, onderdeel van het Vincent van Gogh.

1. Verloop van de procedure

Klaagster heeft een klachtformulier ingediend, gedateerd 16 februari 2021, op die datum ontvangen door de klachtencommissie. De klacht is door de klachtencommissie geregistreerd onder klachtnummer 21.013.

Klaagster klaagt in het klachtformulier kort en duidelijk over de beslissing om haar, in het kader van de verplichte zorg, tegen haar wil in haar bewegingsvrijheden te beperken.

De klacht betreft een klachtmogelijkheid zoals opgenomen in artikel 10.3 Wvggz.

Klaagster werd in de onderhavige klachtenprocedure bijgestaan door mevrouw XXXXXXXX, patiëntenvertrouwenspersoon, verder te noemen PVP.

De klacht is gericht tegen de mevrouw XXXXXXXX, psychiater, behandelverantwoordelijke, en verder te noemen verweerder.

Klaagster heeft de klachtencommissie toestemming verleend om, indien nodig, haar (medisch en verpleegkundig) dossier in te zien.

Door klaagster is ten aanzien van haar klacht aangaande deze beperking van bewegingsvrijheid gevraagd om schorsende werking aan de klachtenbehandeling toe te kennen.

Dat verzoek is door de klachtencommissie schriftelijk en gemotiveerd afgewezen op 22 februari 2021.

Door verweerder is op 25 februari 2021 een verweerschrift met bijlagen ingediend, dat ook op die dag door de klachtencommissie is ontvangen, en dat op 26 februari 2021 voorafgaande aan na te melden hoorzitting aan klaagster c.q. de PVP is toegezonden.

Op 26 februari 2021 heeft de PVP een notitie ter toelichting van het klaagschrift ingediend, notitie waarvan de inhoud bij na te melden hoorzitting ter sprake kwam en die aansluitend aan de zitting aan verweerder werd toegezonden.

Vanwege Covid 19 heeft de klachtencommissie met instemming van alle betrokkenen op 26 februari 2021 een digitale hoorzitting gehouden via MS Teams.

Klager, bijgestaan door de PVP, zijn toen in persoon verschenen. Tevens verscheen de heer XXXXXXXX XXXX, psychiater, waarnemend voor verweerder, met de heer XXXXXXXX, psychiatrisch verpleegkundige.

Na de hoorzitting heeft de vice-voorzitter van de klachtencommissie nog kennis genomen van de decursus in dossier, waartoe klaagster bij klaagschrift toestemming had gegeven.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

Het definitieve en schriftelijke oordeel van de klachtencommissie ten aanzien van de klacht is door de klachtencommissie vastgesteld op 3 maart 2021.

Dezelfde dag is een exemplaar van dat oordeel aan klager, de PVP, verweerders, de geneesheer-directeur, de directie van het Vincent van Gogh en aan de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd toegezonden.

De klachtencommissie realiseert zich dat zij daarmee niet binnen de wettelijke termijn uitspraak doet. De klachtencommissie had de klacht eerder willen beoordelen maar de leden waren mede door aan Covid 19 gerelateerde omstandigheden pas beschikbaar na 25 februari 2021. Strikt formeel zou het dan nog mogelijk zijn geweest om binnen de twee weken termijn uitspraak te doen, maar gezien de omvang van de klacht en de juridische verweren was dat voor de klachtencommissie niet te realiseren.

2. Standpunten klaagster en verweerder

2.1 Klaagster en de PVP namens klaagster stellen kort samengevat en voor zover voor de beoordeling van de klachten van belang, het navolgende.

Klaagster wil volledige bewegingsvrijheid. Zij wil naar huis, zij is thuis nodig, haar afwezigheid daar ontwricht de thuissituatie. Er zijn geen problemen met haar, er is geen reden haar gedwongen binnen te houden. Ja, zij rookt soms een jointje. Daarmee doet zij niets illegaals. Dat doet haar goed. Zij wordt niet gespannen van cannabis, zij wordt er eerder rustig door. Zij wil eruit, zij wil ook niet dat dit alleen maar onder begeleiding zou mogen. Haar binnenhouden omdat zij buiten aan cannabis zou komen heeft geen zin, want zij komt binnen ook aan cannabis, zoals zij dat bij toeval op de afdeling vond.

De PVP voert bij de hoorzitting en in de schriftelijke toelichting van 26 februari 2021, kort en zakelijk samengevat, het volgende aan.

Klaagster is oorspronkelijk opgenomen, gedwongen, met een crisismaatregel afgegeven op 31 december 2020. Na voortzetting van de crisismaatregel volgde op 3 februari 2021 een zorgmachtiging, op grond waarvan de verplichte zorg in de vorm van beperking bewegingsvrijheid wordt toegepast.

Bij opname was bewegingsvrijheid volledig beperkt, vanaf 6 januari 2021 was er sprake van een versoepeling van die bewegingsbeperking, in de zin dat klaagster met begeleiding naar buiten mocht.

Klaagster ervaarde dat als prettig, mede door de gesprekken die zij dan met de begeleiding kon hebben.

Klaagster had ook enige tijd geen behoefte om naar buiten te gaan, zij was moe, volgens haar door de medicatie.

Toen klaagster echter op 16 februari naar buiten wilde werd haar dat opeens verboden, en vanaf die datum mag zij helemaal niet meer naar buiten, ook niet begeleid.

Klaagster is het niet eens met verweerder en zij ziet haar gebruik van cannabis ook anders, zij ziet hier geen gevaar in, in tegendeel, het doet haar juist goed.

De PVP brengt ter hoorzitting en in de genoemde notitie naar voren dat volgens klaagster niet is voldaan aan de wettelijke, formele en inhoudelijke vereisten om tot gedwongen zorg in de vorm van het beperken van bewegingsvrijheden van klaagster te mogen overgaan.

Klaagster geeft aan geen afschrift te hebben gekregen van een beslissing zoals bedoeld in art. 8 : 9 Wvggz, op grond waarvan haar bewegingsvrijheid éézijdig en helemaal zou worden beperkt.

In het dossier ontbreekt relevante documentatie, zodat niet blijkt dat er een inschatting van de gezondheidssituatie heeft plaatsgevonden, niet blijkt van overleg met klaagster, van inschatting van haar wilsbekwaamheid, van inschatting van een stoornis gerelateerd nadeel, en/of van toetsing aan criteria van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid.

Klaagster heeft schade geleden en zij vraagt een schadevergoeding, na de uitspraak van de klachtencommissie op de klacht nader te onderbouwen.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

2.2. Standpunten verweerder

Klaagster is opgenomen in verband met een paranoïde psychotische ontregeling, een chronische psychose met afhankelijkheid van cannabis. Ondanks behandeling gericht op verslaving en psychose bleef gedurende de opname sprake van psychotische symptomen, die toenemen bij cannabisgebruik, waarbij zich dan ook toenemend probleemgedrag en agressie voordoen. Klaagster is dan fors geagiteerd, haar psychiatrische toestand verslechtert duidelijk, met toename van achterdocht en druk gedrag.

Zij slaat deuren hard dicht, zij gooit servies stuk, zij schreeuwt tegen personeel en zij bedreigt personeel.

Klaagster heeft geen ziektebesef- en inzicht. Bij aanvang van de gedwongen opname weigerde zij medicatie. Daarna accepteerde zij wel medicatie, maar op de afdeling is het beeld sterk wisselend, bij cannabisgebruik is zij opstandig en weigert zij medicatie. Het behandeldoel is het trachten om de psychose en de agitatie in remissie te krijgen, en daarom het cannabisgebruik tegen te gaan, omdat dit de remissie tegenwerkt. Probleem is overigens de huisvesting van klaagster, waarvoor druk naar een oplossing wordt gezocht, zij heeft geen thuis, zij is haar huis uit gezet. De bewegingsvrijheid werd beperkt om het bemachtigen van cannabis tegen te gaan. Verweerder vindt dit wel degelijk een proportionele maatregel. Bewegingsvrijheid onder begeleiding is geen probleem, als de toestand van klaagster dat toelaat. Dat leverde lang geen problemen op, hoewel klaagster toch bij herhaling cannabis bleek te hebben gebruikt, mede blijktens positieve urinecontroles, terwijl er ook een beduidende hoeveelheid cannabis op haar kamer werd aangetroffen. Verweerders informatie is dat klaagster wel begeleid met verlof mag, hij hoort dat zij daar anders over denkt, maar zij is maandag 22 februari nog begeleid buiten geweest.

Bij het verweerschrift is een document gevoegd zoals door verweerder aangetroffen. Het is de mededeling van de zorgverantwoordelijke aan de geneesheer-directeur dat per 3 februari 2021 gedwongen zorg, waaronder beperking van vrijheden, wordt toegepast. Het document is gedateerd 17 februari 2021. Verdere gegevens zijn niet bekend en kan (waarnemend) verweerder niet uit dossier produceren, zodat hij ook geen verdere toelichting kan geven op de beslissingen c.q. de formele gang van zaken, dan wel antwoord geven op de daarover gestelde vragen.

3. Beoordeling van de klacht

3.1. Algemene overwegingen ten aanzien van de klacht.

3.1.1. Klaagster heeft de klacht gebaseerd op art.10.3 Wvggz en is dus ontvankelijk in de klacht.

3.1.2. De klachtencommissie is bevoegd om van deze klacht kennis te nemen.

3.1.3. Nu de klacht betrekking heeft op een beslissing die nog actueel is moet de klachtencommissie uitspraak doen binnen de 2 weken termijn. Zoals hiervoor al is verwoord, redt de klachtencommissie dat niet. Vanwege corona gerelateerde problemen en daarmee verband houdende noodzakelijke werkzaamheden van de leden, is de uitspraak te laat gedaan. Uiterlijk 2 maart 2021 had de klachtencommissie moeten beslissen, de uitspraak is gedaan op 3 maart 2021. De klachtencommissie heeft wel klaagster, de PVP en verweerder op 2 maart 2021 in kennis gesteld van de datum uitspraak op 3 maart 2021.

3.1.4. De klachtencommissie komt aan een inhoudelijke beoordeling van de klachten toe.

3.1.5. Algemene overwegingen.

Een belangrijk uitgangspunt voor de inhoudelijke beoordeling van klachten in het algemeen, is het recht van de patiënt op bescherming van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit en diens recht op privacy. Inbreuken daarop moeten een wettelijke basis hebben.

De Wvggz biedt een basis om die inbreuken te rechtvaardigen mits aan de in die wet gestelde voorwaarden wordt voldaan.

De klacht ziet op de beperking van de bewegingsvrijheid.

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

De klachtencommissie stelt vast dat er ten tijde van de bestreden beslissing sprake was van een door de rechtbank Limburg afgegeven zorgmachtiging. Verder stelt de klachtencommissie vast dat deze zorgmachtiging voorziet in de beperking van de bewegingsvrijheid.

De verplichte zorg kan op grond van art.3.3. Wvggz alleen worden verleend als een persoon als gevolg van een psychische stoornis risico's op ernstige benadeling van zijn eigen lichamelijke of geestelijke integriteit oproept of dat oproept voor anderen (oorzakelijk verband tussen de psychische stoornis en het aanzienlijke risico op ernstig nadeel voor de persoon zelf of voor een ander), en er geen mogelijkheden voor zorg op basis van vrijwilligheid bestaan, er geen minder bezwarende alternatieven zijn die voor die persoon ook het beoogde effect sorteren, de verplichte zorg, gelet op het beoogde doel van de verplichte zorg evenredig is, en het tenslotte redelijkerwijs is te verwachten dat de te verlenen verplichte zorg effectief is.

Bovendien moet er worden voldaan art.3.4.Wvggz: de verplichte zorg kan alleen worden verleend om een crisissituatie af te wenden, om ernstig nadeel af te wenden, om de geestelijke gezondheid van de betrokkene te stabiliseren, om de geestelijke gezondheid van de betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zoveel mogelijk herwint of om de fysieke gezondheid van de betrokkene te stabiliseren of te herstellen, in het geval dat door het gedrag van de betrokkene als gevolg van diens psychische stoornis kan leiden tot ernstig nadeel daarvoor.

Van belang voor de inhoudelijke beoordeling van de in de kliniek verleende verplichte zorg, en in casu dus met name de beperking van de bewegingsvrijheid, is naar het oordeel van de klachtencommissie art.8.9 Wvggz.

Dat artikel bepaalt het navolgende.

Artikel 8:9

1. De zorgverantwoordelijke neemt ter uitvoering van de crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg niet dan nadat hij:

- a. zich op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidstoestand van betrokkene,*
- b. met betrokkene over de voorgenomen beslissing overleg heeft gevoerd, en*
- c. voor zover hij geen psychiater is, hierover overeenstemming heeft bereikt met de geneesheer-directeur.*

2. De zorgverantwoordelijke stelt een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg op grond van de crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging op schrift en voorziet de beslissing van een schriftelijke motivering.

3. De geneesheer-directeur geeft betrokkene, de vertegenwoordiger en de advocaat een afschrift van de beslissing en stelt hen schriftelijk in kennis van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon.

4. Indien verplichte zorg anders dan strekkende tot opname in een accommodatie, op grond van een crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of zorgmachtiging wordt toegepast, legt de zorgverantwoordelijke, onverminderd het bepaalde in artikel 1:5, na overleg met de vertegenwoordiger, schriftelijk vast in het dossier, bedoeld in artikel 8:4, met vermelding van de datum en het tijdstip, of:

- a. betrokkene tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake in staat is, en*
- b. er een acuut levensgevaar dreigt voor betrokkene dan wel er een aanzienlijk risico is voor een ander op levensgevaar, ernstig lichamenlijk letsel, ernstige psychische, materiële, immateriële of financiële schade, ernstige verwaarlozing of maatschappelijke teloorgang, of om ernstig in zijn ontwikkeling te worden geschaad, dan wel de algemene veiligheid van personen of goederen in gevaar is.*

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

5. De zorgaanbieder, geneesheer-directeur en zorgverantwoordelijke leggen geen beperkingen op in het contact van betrokkene met de vertegenwoordiger, de inspectie of de justitiële autoriteiten.

Voorts dient de te verlenen verplichte zorg proportioneel te zijn (moet in verhouding staan tot het af te wenden gevaar), subsidiair te zijn (er moeten voor de betrokkene geen minder ingrijpende middelen bestaan die hetzelfde beoogde doel kunnen bereiken) en dient die zorg doelmatig te zijn (van de te verlenen verplichte zorg mag effect worden verwacht). Tevens moet de te verlenen verplichte zorg ook veilig kunnen worden verleend.

Tenslotte moet de zorgverantwoordelijke op grond van art.8.9 lid 3 Wvggz de betrokkene deugdelijk gemotiveerd in kennis stellen van welke verplichte zorg zal worden verleend, waarom die verplichte zorg wordt verleend en dient hij de betrokkene te wijzen op zijn verzet mogelijkheden.

3.2. Specifieke overwegingen ten aanzien van de klacht

Klaagster verbleef ten tijde van het indienen van de klacht binnen de kliniek in het kader van verplichte zorg op grond van een door de rechtbank Limburg verleende zorgmachtiging.

De te verlenen verplichte zorg voorziet blijkens die zorgmachtiging onder meer in beperking van de bewegingsvrijheid.

Indien de zorgverantwoordelijke besluit de verplichte zorg toe te passen, dient hij daarvan de geneesheer-directeur schriftelijk en gemotiveerd op de hoogte te stellen, waarna de geneesheer-directeur betrokkene hiervan een afschrift stuurt, met formele mededeling hiervan, met diverse informatie over mogelijk advies, bijstand en klachtmogelijkheid.

3.3. De beperking van de bewegingsvrijheid

Klaagster verbleef in aansluiting op de opname op grond van de crisismaatregel en voortgezette crisismaatregel, vervolgens op grond van de zorgmachtiging binnen de kliniek.

Uit de uitgewisselde stukken, de mondelinge toelichtingen bij de hoorzitting en de geraadpleegde decursus stelt de klachtencommissie het navolgende vast.

Met verweerder wil de klachtencommissie als uitgangspunt aannemen dat klaagster lijdt aan een paranoïde psychotische ontregeling, dat er sprake is van een chronische psychose en afhankelijkheid van cannabis, waarbij klaagster ziektebesef en ziekte inzicht mist.

Beoogde en eventueel mogelijke remissie van de chronische psychose wordt verhinderd, althans op dit moment, door terugkerend of herhaald cannabisgebruik.

Bij herhaling is gebleken dat cannabisgebruik bij klaagster de psychotische symptomen teweegbrengt en/of fors verergert, met ontregeling als gevolg, met agressie en bedreigingen naar personen, waaronder de begeleiding.

Daarom beoogt verweerder het cannabisgebruik tegen te gaan, door het beperken van de mogelijkheden voor klaagster om cannabis te bemachtigen, door beperking van de bewegingsvrijheden van klaagster buiten de kliniek, althans voor zover die vrijheden onbegeleid verlof zou inhouden.

De klachtencommissie heeft er goede nota van genomen dat klaagster zich hiermee niet kan verenigen. Klaagster wil haar vrijheid, zij wil naar huis, zij ziet geen noodzaak voor haar verblijf in de kliniek, zij ziet geen enkel bezwaar dan wel gevaar als zij zo nu en dan een jointje rookt. Dat is niet illegaal, het doet haar geen kwaad, zij wordt er juist rustig van. Zij is niet van plan af te zien van cannabisgebruik.

Gegeven deze uitgangspunten kan de klachtencommissie billijken dat de zorgverantwoordelijke tot de beslissing kon komen om verplichte zorg toe te passen in de vorm van beperking van vrijheden, waartoe de geldende zorgmaatregel in principe een kader verschaft.

De klachtencommissie heeft geen redenen om te twifelen aan de diagnose van verweerder dat er bij klaagster sprake is van paranoïde psychotische ontregeling c.q. een chronische psychose, met nadeel

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

veroorzakende afhankelijkheid van cannabis, met ontbrekend ziektebesef en ontbrekend ziekteinzicht, met gevaar voor ernstige ontregelingen, zo ook agressie en bedreigingen naar personen. Mede op grond van de behandelhistorie mocht verweerder er van uit gaan dat vrijheden zonder toezicht en het hiermee samengaan, aangekondigde cannabisgebruik, ernstig nadeel zou veroorzaken voor klagster en voor anderen.

Inhoudelijk is de klachtencommissie van mening dat verweerder klagster in principe terecht in haar bewegingsvrijheid heeft beperkt, en dat dit besluit de toets van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid zou kunnen doorstaan.

In principe, want het is niet gebleken, althans het is onduidelijk gebleven, of daadwerkelijk tot een besluit is overgegaan, zo ja wanneer, welke toetsingen hebben plaatsgevonden, of dit formeel is vastgelegd en of dit formeel met klagster is gecommuniceerd.

Het enige voorliggende stuk is een bericht van de zorgverantwoordelijke aan de geneesheer-directeur, met mededeling van een besluit om verplichte zorg toe te passen per 3 februari 2021 (datum zorgmachtiging), dat bericht is echter gedateerd 17 februari 2021 (dag na indiening klacht).

Er is geen bericht van mededeling van enig besluit aan klagster.

Waarnemend verweerder was niet in staat hierover verduidelijkingen te geven dan wel onderliggende aanvullende documentatie te produceren.

De klacht werd ingediend op 16 februari 2021.

Toen maakte klagster bezwaar tegen het feit dat zij geen zelfstandige, volledige bewegingsvrijheid kreeg.

De klachtencommissie zal dan ook haar oordeel betrekking laten hebben op het tijdsbestek, te rekenen vanaf 16 februari 2021.

Klagster en verweerder lijken van mening te verschillen over de vraag of klagster vanaf 16 februari 2021 geen enkele bewegingsvrijheid genoot, of dat zij wel verlof kreeg, op voorwaarde van begeleiding. Dat laatste was klaarblijkelijk wel tot 16 februari 2021 een over en weer acceptabele oplossing.

Voor de klachtencommissie is dit niet relevant.

Vast staat dat klagster op 16 februari 2021 bewegingsvrijheid wilde en dat verweerder dit niet toestond.

De commissie gaat ervan uit dat die weigering door verweerder niet gebeurde op grond van een eerder, inhoudelijk en formeel juist, rechtsgeldig besluit.

Van een dergelijk rechtsgeldig besluit is namelijk niet gebleken.

Aan deze weigering op 16 februari 2021 had een besluit ten grondslag moeten liggen, dan wel had hier in ieder geval een nader, alsdan te nemen besluit aan ten grondslag moeten liggen.

Zoals de klachtencommissie al eerder heeft geoordeeld zal in het geval, zoals het zich hier feitelijk voordeed (de in de zorgmachtiging opgenomen vorm van toe te passen verplichte zorg wordt na een opname niet meteen of na enige tijd niet meer toegepast omdat dit niet nodig is, en vervolgens later op grond van de dan actuele toestand wel toegepast), er een actuele inschatting door de zorgverantwoordelijke moeten worden gemaakt, zal dit met de betrokkene moet worden besproken, zal op grond van art. 8 : 9 lid 2 Wvggz die beslissing opnieuw op schrift moeten worden gesteld en worden uitgereikt aan betrokkene.

Niet zal kunnen worden volstaan met een verwijzing naar een eerdere schriftelijke beslissing van de zorgverantwoordelijke, waarin al in die vorm van verplichte zorg is voorzien, waarbij de klachtencommissie opmerkt, zoals eerder aangegeven, dat vorm en inhoud van eerdere beslissingen niet duidelijk konden worden gemaakt.

In dit verband verwijst de klachtencommissie, voor zover ten dezen relevant, naar de vaker aangehaalde uitspraak van de rechtbank Limburg van 15 oktober 2020 (ECLI:NL:RBLIM:2020:8121).

Uitspraak klachtencommissie Wvggz

In die uitspraak overweegt de rechtbank onder 4.3 het navolgende.

4.3.

De rechtbank is van oordeel dat het toepassen van verplichte vormen van zorg pas aan de orde is indien zich de noodzaak hiertoe voordoet. In de beschikking van 22 juli van de rechtbank is vermeld welke vormen van verplichte zorgen in zo'n geval mogen worden toegepast. Echter, alvorens tot toepassing van verplichte zorg wordt overgegaan dient de noodzaak hiertoe te blijken. Daarbij is het van belang dat de actuele gezondheidstoestand van betrokkene wordt beoordeeld, er vooroverleg met betrokkene plaatsvindt en er vervolgens een op de actuele gegevens gebaseerde schriftelijke beslissing wordt uitgereikt.

Met verweerder is de klachtencommissie van oordeel, zoals hierboven vermeld, dat de beperking van bewegingsvrijheid in de rede lag om ernstig nadeel voor klaagster en voor andere personen tegen te gaan. Echter, er is geen (nieuwe) beslissing tot stand gekomen dan wel aan klaagster uitgereikt. Dat is op grond van art. 8 : 9 lid 2 Wvggz en voornoemde uitspraak van de rechtbank Limburg wel vereist. De klachtencommissie zal de klacht dan ook gegrond verklaren.

4.De schadevergoeding.

Nu de klacht van klaagster gegrond zal worden verklaard zal klaagster in de gelegenheid worden gesteld haar verzoek daartoe te onderbouwen.

5.De uitspraak.

- de klachtencommissie verklaart de klacht van klaagster die ziet op de beperking met ingang van 16 februari 2021 van haar bewegingsvrijheid gegrond;
- de klachtencommissie houdt het verzoek om schadevergoeding aan;
- de PVP kan dat verzoek om schadevergoeding onderbouwen door een e-mail met die onderbouwing te sturen aan het secretariaat van de klachtencommissie binnen een week na ontvangst van deze uitspraak, waarna verweerder of de zorgaanbieder daar binnen een week, via e-mail op kunnen reageren, en de klachtencommissie vervolgens binnen een week een oordeel velt over de schadevergoeding.

Aldus gegeven te Venray,

op 3 maart 2021,

mr. XXXXXXXXXX, vice-voorzitter

De Klachtencommissie bestond uit:

Dhr. mr. XXXXXXXXXX, jurist en voorzitter van de Klachtencommissie;

Dhr. XXXXXXXXXX, psychiater en lid van de klachtencommissie;

Dhr. XXXXXXXXXX, consulent mentorschap en lid van de klachtencommissie.

Eventuele gegrondverklaring van een klacht of een klachtonderdeel houdt niet automatisch in dat deze klacht ook op grond van het civiel-, straf- of tuchtrecht gegrond wordt verklaard.

Op grond van art. 10:7 Wvggz kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene onder de in art. 10:7 Wvggz genoemde voorwaarden tegen de uitspraak van de klachtencommissie in beroep bij de rechter. Op grond van art. 10:9 Wvggz kan de rechter de beslissing waartegen de klacht is gericht, schorsen.